

Frå gamle dager

— 0 —

Svanlibygdas historie.

VII.

Aane Nilsen, Sørli overdro gården og jordeiendommen til i Ole Larsen i 1855 og levde som kårmann der på gården til sin død.

Ole Larsen f. 1830 d. 1911 dreiv Lofot- og Finnmarksfiske ved sia av sitt jordbruk i sine yngre dager. Han hadde 9 barn 6 sønner og 3 døtre, hvorav en gutt og en pike døde i barnealderen.

I sine yngre dager levde han i små kår og kjempa hardt for tilværelsen. Han måtte gå lange veier til fots og bære mang ei bør, som en slipper å gjøre nå i motorvognenes tidsalder. Det var ikke så liketil å greie seg slik som det var dengang — langt til fjells, veilaus og terrenget vanskelig å ferdes etter.

Tungt var det for hester og folk. Hestene måtte arbeide seg fram mellom stein og tuer, over blaute myrer og svulmende elver. Men hesten måtte trekke sitt lass, enten det var famneved eller andre tunge saker, uaktet det var eit helt lass bare av sleden, som i lengere tid var bygdens kjørerredskap. Og seinere i vognenes tidsalder var det ikke stort bedre. Det var humping og hopping over stein og tuver. Ofte var vognen synkeferdig i «skjettaur» og myrsumper. I den tid av året hestene ikke kunne komme fram måtte folk, kvinner og menn, ta på seg den tunge bæretransporten. Det var å bære omkring 1 vogs tyngde på ryggen den lange vei til og frå sjøen, ja, også ei tyngre bør hvis det var en sterk kar eller kvinne som bar.

De stakkars gamle menn Aane Nilsen, Anders Johnsen, Anders Tollefsen, Ole Larsen, Sivert Rusthaug, Nils Andersen m. fl. Kor tungt de hadde det mange ganger! Ei tung bør på ryggen den lange Laksfjorddalen og den lange Tranøybotnveien. Det verket i ryggen — det verket i armer og bein og gla var de når de endelig kom heim og fikk strekke sine trøyte lemmer etter dagens tunge og harde slit! Det var ingen bana vei, ingen stats og kolonisasjons vei som no, hvilken kant de enn skulle til for å hente et eller annet de trengte til livsophold.

Ole Larsen var et gudhengivent menneske, vakt under den store lestadianske bevegelse i 1850 årene.

- «Vågn opp du som sover! Statt opp fraa de døde!» var hans siste ord.

Johan O. Sørli